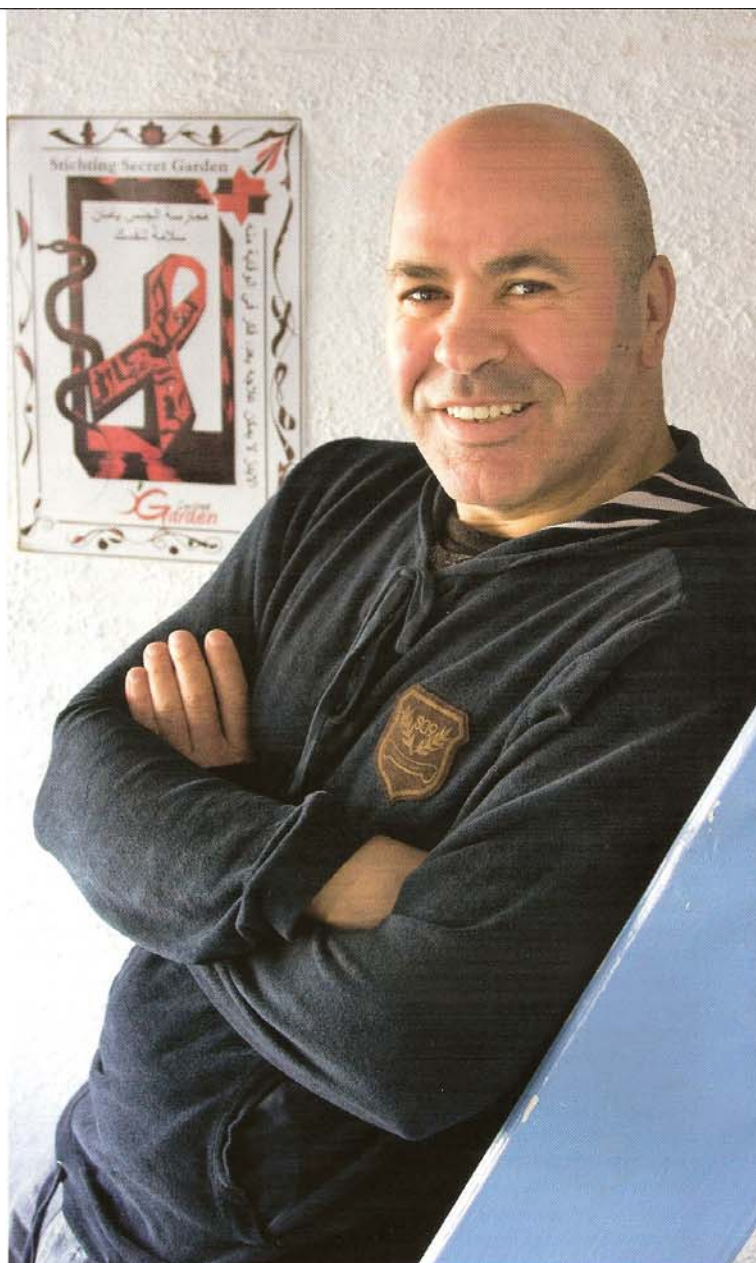

Onlangs stuurden zeven
allochtone homo-organisaties
een noodroep naar de Tweede
Kamer. Er is te weinig financiële
steun en draagvlak, zeggen ze.

En de samenwerking met
andere organisaties is niet
effectief genoeg.

tekst Peter Dankmeijer foto Bert Spiertz

*Emir Belatoui: 'Homoseksuele allochtone
jongens en meiden kampen vaak met
meerdere problemen tegelijk'*

De worsteling van allochtone homo-organisaties

De positie van allochtonen die zich aange- trokken voelen tot hetzelfde geslacht, is zwak. Velen voelen zich gedwongen een keuze te maken tussen de eigen cultuur waarin loyaliteit aan de familie en vrienden van doorslaggevend belang is, of de Nederlandse cultuur, waar het aannemen van een homo-identiteit en openheid daarover als vrijheidsideaal wordt gezien. Sommigen proberen een midden te vinden tussen beide keuzes; dit midden is noodzakelijkerwijs een compromis. Dit worden 'dubbelbinders' genoemd. Maar sommigen lukt het niet om een dubbele binding in stand te houden.

Wel erg ingewikkeld

Emir Belatoui van Stichting Secret Garden: "Zulke allochtone jongens en meiden kampen vaak met meerdere problemen tegelijk, zoals eerwraak, dakloosheid, schulden, seksuele en mentale problemen, prostitutie en soms ook verslavingen. In bijna de helft van de gevallen hebben onze cliënten daarbij geen verblijfsvergunning. Officiële hulpverlening aan cliënten met een meervoudige problematiek is al moeilijk in de verkokerde Nederlandse samenleving, maar als cliënten daarnaast 'illegaal' zijn en vanwege hun homoseksuele gevoelens liever niet over hun knelpunten praten, wordt de hulpverlening wel erg ingewikkeld. De reguliere zorg kan hier weinig mee. Onze zelforganisaties zijn dan een van de weinige steunpunten."

Een emancipatiebeweging kan alleen succesvol zijn als zij gedragen wordt door de betrokkenen zelf. Gelukkig kent Nederland een groeiend aantal zelforganisaties van allochtonen die zich aangetrokken voelen tot hetzelfde geslacht. De laatste jaren zien we een vrij snelle uitbreiding van het aantal groepen. Hoewel het aantal groepen groeit, worstelen ze met vergelijkbare en vaak serieuze knelpunten: hun zwakke financiële positie, hun ambigue relatie met andere organisaties en hun ontbrekende stem in het beleid.

Heel raar en erg

Veel van de allochtone homozelforganisaties hebben weinig geld om hun werk te

doen. De drijvende kracht achter de meeste allochtone homozelforganisaties zijn de initiatiefnemers. Ze zijn doorgaans zeer enthousiast.

Belatoui: "Ik steek heel veel tijd en energie in Secret Garden. Ik ben er eigenlijk dag en nacht mee bezig. De deelnemers aan de activiteiten hebben echt geen geld om mee te betalen, vaak leven ze zelf half op straat. Het is lastig hoor. Ik bedel aan de lopende band bij de gemeente, bij het COC en honderd anderen om een volgende avond voor de jongens of aidspreventie te kunnen organiseren."

Soms is het zichtbaar zijn als leider van een allochtone homozelforganisatie risicovol. Homozijn is niet makkelijk te accepteren in veel etnische kringen.

Chafik Gadir van Stichting Nafar: "Ik was de eerste Marokkaanse homo die er openlijk voor uitkwam. Dat is me niet in dank afgenomen. In Marokkaanse kringen vinden ze het heel raar en erg. Maar ook Nederlandse homo's zeggen soms tegen me: jij bent geen echte Marokkaanse homo, want die komen er niet voor uit. Je kunt het nooit helemaal goed doen."

Gefrustreerd

Veel algemene organisaties en ook homo- en lesbische organisaties zijn bereid allochtone homozelforganisaties te ondersteunen. Zo hebben in het verleden COC-afdelingen vaak hun ruimte, telefoon en wat geld ter beschikking gesteld om een allochtone werkgroep te laten beginnen. Recenter hebben landelijke organisaties als COC Nederland, Schorer, Forum en MOVISIE ook geprobeerd een ondersteunende rol te spelen.

Helaas verloopt zulke steun lang niet altijd succesvol. Vaak raken de allochtone homozelforganisaties gefrustreerd door de samenwerking. Ze kunnen moeilijk omgaan met de Nederlandse bureaucratische manier van werken en ergeren zich soms aan de manier waarop de ondersteunende organisatie óók zelf voor een deel de eer willen opstrijken voor de activiteiten van de allochtone organisatie.

De ondersteunende organisaties willen zichzelf natuurlijk ook profileren en heb-

ben zelf ook financiële belangen. Maar een samenwerking waarbij een Nederlandse organisatie het budget krijgt, en allochtone organisaties ongevraagde ondersteuning krijgen, is niet altijd de ideale samenwerkingsverhouding. Vanuit zo'n verhouding is het voor allochtone homozelforganisaties vaak moeilijk zich te positioneren als gelijkwaardig partner.

Charlot Pierik, adviseur van MOVISIE, zegt hierover: "Goede ondersteuning moet aan vier voorwaarden voldoen. Ten eerste moeten de ondersteuners de allochtone zelforganisaties niet vertellen wat ze moeten doen. Wel moeten ze advies geven over hoe ze het kunnen doen. Indien nodig en gewenst (dus op verzoek van de zelforganisaties) kunnen ondersteuners het proces begeleiden waarop de zelforganisaties beter leren formuleren wat zij nodig hebben en wat er nodig zou zijn."

De juiste toon

Een laatste knelpunt is het ontbreken van een stem van de allochtone homozelforganisaties in lokaal en landelijk beleid. Beleidsmatig participeren in Nederland vereist het hebben van goede contacten en weten hoe je de juiste toon kunt aanslaan bij politici en ambtenaren. De manier waarop allochtone homozelforganisaties hun wensen naar voren brengen, is vaak niet effectief genoeg om gehoor te krijgen.

Een vooruitgang is dat de zeven organisaties nu het initiatief hebben genomen om met elkaar over een gezamenlijke strategie te overleggen. In de brief aan de Tweede Kamer komen zij met vier steunwensen: financiële steun voor de zelforganisaties, kennis en vaardigheid om zelforganisaties op te zetten en gaande te houden, het verkrijgen van draagvlak onder de achterban en het aangaan van effectieve samenwerking met andere organisaties. Verder vragen zij om betrokken te worden in de manier waarop in de toekomst eventuele budgetten rond deze doelgroep verdeeld gaan worden. In de komende tijd zullen de allochtone homozelforganisaties ongetwijfeld nog van zich laten horen.